

ห้องบอลรูมสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดใหญ่คลาคล่ำไปด้วยผู้คนมากหน้าหลายตา ทั้งหมดล้วนอยู่ในชุดราตรีหรูหราสวยงาม เสียงเพลงเสนาหูกจากวงดนตรีซึ่งจับจองพื้นที่มุมในสุดดังก้องไปทั่วห้องกว้าง แชนเดอเลียขนาดใหญ่แขวนตัวหนักอึ้งจากบนเพดานสะท้อนแสงไฟเป็นประกายระยิบอาหารชั้นเลิศสำหรับเหล่าผู้ทรงเกียรติถูกจัดวางเรียงรายรออยู่ตามมุมต่างๆ บริการในชุดทักซิโดเต็มยศเดินโฉบไปมาพร้อมถาดซึ่งเต็มไปด้วยเครื่องดื่มหลากหลายสี

ประตูบานคู่ตรงปลายสุดของห้องถูกเปิดออกต้อนรับผู้มาเยือนรายล่าสุดตอนนาฬิกาบอกเวลาสามทุ่มตรง เรือนร่างอรชรซึ่งเยื้องย่างเข้ามาในงานเลี้ยงอย่างสง่างามสามารถดึงดูดสายตาของผู้คนได้เป็นอย่างดี เรือนผมสีดำสนิทตัดอ่อนๆ ช่วยให้กรอบหน้าสวยยิ่งหวานละมุน ในขณะที่ชุดราตรีเกาะอกสีน้ำเงินเข้มช่วยขับผิวขาวให้นวลผ่องจับตามากขึ้น เสียงทักทายจากทุกคนในบริเวณนั้นซึ่งดังขึ้นเกือบทันทีที่เดินผ่าน แสดงถึงความเป็นที่รู้จักของเธอ หญิงสาวเพียงคลี่รอยยิ้มน้อยๆ รับคำทักทายเหล่านั้น หากไม่มีทีท่าจะหยุดเดินเพื่อวิสาสะกับใคร

ดวงตาสีอัลมอนด์กวาดไปทั่วเพื่อค้นหาเป้าหมาย โชคดีที่ใครคนนั้นโดดเด่นมากพอจนเธอไม่ต้องใช้เวลามากนัก หญิงสาวกระตุกรอยยิ้มมุมปากอย่างพึงใจ...อย่างน้อยความโดดเด่นจนน่าหมั่นไส้ของเขาคนนี้ก็ช่วยให้เธอประหยัดเวลาได้ ถือว่ายังมีประโยชน์อยู่บ้าง

ผู้มาใหม่กำลังจะถึงตัวบุคคลเป้าหมายในระยะเวลาเดินอีกเพียงสามก้าว แต่หญิงสาวในชุดสีน้ำเงินกลับโดนดักหน้าโดยชายหนุ่มกลุ่มหนึ่งเสียก่อน เธอจำใจตอบรับการท้าทายด้วยรอยยิ้มอ่อนหวาน ขณะเดียวกันก็ไม่ลืมส่งสายตาตรงไปหาเจ้าของร่างสูงซึ่งเป็นเป้าหมาย

ธนิศร์กำลังยืนสนทนากับเหล่าสุภาพสตรีซึ่งล้วนแต่งกายหรูหรา ดึงดูดสายตา หรือถ้าจะพูดให้ถูกคือเขากำลังแจกจ่ายรอยยิ้มสุภาพให้พวกหล่อนทุกคนโดยเท่าเทียม และปล่อยให้เหล่าสาวสังคมเป็นฝ่ายพูด ชายหนุ่มสังเกตเห็นร่างออรชรตั้งแต่เธอเดินผ่านกรอบประตูเข้ามา หากไม่เห็นประโยชน์ที่จะเป็นฝ่ายเดินเข้าไปหา ดังนั้นเขาจึงเลือกจะยืนรอ แต่เมื่อการณกลับกลายเป็นว่าหญิงสาวโดนขัดขวางแบบนี้ ก็เห็นทีจะต้องเข้าไปช่วยเสียหน่อย...

...ถึงแม้ว่าอีกฝ่ายจะเป็นคุณหนูใหญ่แห่งพิริยะพลก็ตาม

เจ้าของใบหน้าหล่อเหลาเอ่ยขอตัวจากวงสนทนาอย่างสุภาพแล้วเดินอ้อมไปหยุดตรงด้านหลังร่างบางในชุดสีน้ำเงิน ธนิศร์ส่งเสียงกระแอมในลำคอเบาๆ เพื่อเรียกร้องความสนใจจากทุกคน ผู้ได้รับความช่วยเหลือสังเกตเห็นแต่แรกว่าร่างสูงเดินมาหาเธอ หากเพื่อความแนบเนียนเลยต้องแสสร้งหันกลับไปมองเสียหน่อย

"อ้าว..."

"สวัสดีครับทุกท่าน" ธนิศร์ โอฟ้ารอมตะแจกจ่ายรอยยิ้มการค้าให้ทุกคนอย่างสุภาพ ทั้งที่ในใจกำลังค่อนข้างแคะหญิงสาวตรงหน้า *ยัยคุณหนูนี้เป็นดารารอสการ์ได้สบายๆ เลยแฮะ* "ผมขออนุญาตพาตัวคุณผู้หญิงท่านนี้ไปก่อนแล้วกันนะครับ เรานัดกันไว้"

กลุ่มชายหนุ่มได้แต่ยิ้มแหยๆ รับ ใครเล่าจะกล้าขัดคุณชายใหญ่

ของบ้านโอฟารอมตะ เมื่อเห็นดังนั้นสรวลรอน พริยะพลจึงคลี่ม้วน พलगโคลงศีรษะเป็นเชิงขอตัวให้ทุกคน ไม่รู้ื่อตาคุณชายไร้อารมณ์นี้ไป เทกคอร์สการแสดงที่ไหนมา ท่าทางอาจารย์จะเก่งน่าดู

"ขอตัวนะคะ"

แล้วสองคนซึ่งคิดตรงกันโดยไม่รู้ตัวและมีได้นัดหมายล่วงหน้าก็ แยกตัวไปจากวงสนทนาพร้อมกัน สายตาหลายคู่จับจ้องสองร่างที่เดิน เคียงข้างกันไป யากจะบอกว่าเป็นเพราะความโดดเด่นของคนทั้งคู่ หรือ เพราะไม่เชื่อว่าสองพีที่ใหญ่จากสองตระกูลจะสามารถเดินด้วยกันได้โดย ไม่ฆ่ากันตายเสียก่อน

โอฟารอมตะกับพริยะพลเป็นสองตระกูลใหญ่ซึ่งมีธุรกิจใหญ่โต ระดับโลก พรั่งพร้อมไปด้วยเงินตราและอำนาจ แม้จะร่วมแผ่นดินเกิด แต่ทั้งสองฝ่ายกลับไม่ได้สมัครสมานสามัคคีกันแม้สักนิด อาจกล่าวได้ว่า สองบ้านเป็นยิ่งกว่าศัตรูคู่อาฆาตเสียด้วยซ้ำจากการทะเลาะเบาะแว้งกันมา ยาวนานหลายชั่วอายุคน แถมที่ร้ายไปกว่านั้นคือต่างฝ่ายต่างไม่พยายาม ปิดบังความเป็นปรปักษ์ที่มอบให้แก่กันเลยแม้แต่น้อย ใครต่อใครจึงรู้จักัน ทัวว่าโอฟารอมตะกับพริยะพลเป็นดั่งเสือสองตัวซึ่งไม่มีวันร่วมถ้ำได้... อันที่จริงแม้แต่ร่วมโลกยังลำบากเลย

แต่เมื่อไม่นานมานี้ตำนานเสือปะทะสิงห์บนลือโลกก็สิ้นสุดลง เพราะ เกิดเหตุ 'โรมิโอกับจูเลียตเวอร์ชันมิลเลนเนียม' หรือถ้าจะพูดให้เฉพาะ เจาะจงไปกว่านั้นคืออัญญาตา ลูกสาวคนกลางของบ้านโอฟารอมตะกับ สรวลุมิ ลูกชายคนกลางแห่งบ้านพริยะพล ซึ่งตกหลุมรักกันจนเกิดเป็น วีรกรรมตามมามากมาย เรื่องราวผิดใจระหว่างสองตระกูลถูกสะสาง เป็นการ ปิดตำนานอภิมหาอริลงในที่สุด

หลังจากเรื่องราวุ่นวายมากมายจบลงแล้ว ความสัมพันธ์ระหว่าง สองบ้านก็พัฒนาขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อไม่กี่เดือนก่อนธิดินาเรศ น้องสาวคนเล็กบ้านโอฟารอมตะกับสรวลุมิ น้องชายคนเล็กบ้าน พริยะพลหันมาทักก็กักกันอย่างน่าหมั่นไส้ทีเดียว ทั้งที่ก่อนหน้านี้ทั้งสองต่าง

เห็นอีกฝ่ายเป็นศัตรูซึ่งฟ้าประทานลงมาให้แท้ๆ...นี่ยังไม่ได้นับเรื่องที่
ธัญญิตากับสรวรรณกำลังจะหมั้นกันในเร็ววัน

มาถึงตอนนี้ถ้าไม่บอกว่าคุณสัมพันธ์ระหว่างสองตระกูลพัฒนา
ขึ้นจากหลังเท้าเป็นหน้ามือ ก็ไม่รู้จะว่าอย่างไรแล้วละ แต่ถึงแม้วันเวลา
จะทำให้ทุกสิ่งเปลี่ยนแปลง หากมีสิ่งหนึ่งซึ่งทุกคนแน่ใจว่ายังคงเดิม...
นั่นคือสงครามประสาทรหว่างธณิศร์ พี่ใหญ่สุดหล่อบ้านโอฬารอมตะกับ
สรวรรณ พี่สาวคนสวยของบ้านพิริยะพล!

"เต็นร่า?" เสียงทุ้มเปรยขึ้นมาลอยๆ

"อืม" หญิงสาวส่งเสียงตอบในลำคอพลางวางมือเรียวยาวบนมือใหญ่
ซึ่งยื่นมารอตงหน้า แม้ออยยิ้มสวยจะแตะแต่มอยุ่บนใบหน้าหวาน หาก
ดวงตากลับไม่ได้ยิ้มไปพร้อมกันด้วย ถ้าใครมีโอกาสดูได้พินิจนัยน์ตาสี
อัลมอนด์ของหญิงสาวอย่างใกล้ชิดในเวลานี้ ก็จะได้เห็นร่องรอยความ
เคร่งเครียดซึ่งฝังตัวอยู่ภายในชัดเจนทีเดียว

สองร่างเดินเคียงข้างกันไปหยุดตรงกลางฟลอร์เต็นร่า ร่างสูงโค้งกาย
พร้อมกับพี่สาวสวยยอบกายตอบรับตามมารยาทอันพึงกระทำ จากนั้น
ทั้งสองร่างก็เคลื่อนเข้าหากันและเริ่มลีลาต่อไปตามจังหวะเพลง

"มองหาเจ้าของสายตาเจอไหม"

"ไม่" น้ำเสียงของสาวสวยเต็มไปด้วยอารมณ์...เธอรู้ตัวว่าโดนจับตา
มองตั้งแต่เดินเข้ามาในงานเลี้ยง ไม่ใช่แค่การมองธรรมดา แต่เป็นการ
จับจ้องเพื่อสังเกตความเคลื่อนไหว ธณิศร์ก็เช่นกัน แต่จนใจจะหาต้นตอ
สายตา เพราะงานเลี้ยงเต็มไปด้วยแขกเหรื่อ แถมคนส่วนใหญ่ยังพร้อม
ใจกันมองมาทางเขากับเธออีกต่างหาก

"งั้นก็ช่างมันก่อน...คราวนี้หนักไหม" รอยยิ้มนุ่มนวลมองยังปรากฏ
บนใบหน้าของธณิศร์

"ไม่หรอก แต่เวลามีน้อย" สีหน้าของสรวรรณไม่เปลี่ยนไปเช่นกัน
เรือนผมสีดำยาวสลวยซึ่งถูกตัดเป็นลอนอ่อนๆ พลิวไหวไปพร้อมกับ
ท่วงทำนองดนตรีอันแสนไพเราะ "เควินล่ะ"

"ช่วยกันมองหาสิ"

ดวงตาของคุณู่เต็นรำซึ่งเคลื่อนไหวได้นุ่มนวลงดงามราวล่องลอยอยู่ในภาพฝันเบนไปคนละทางอย่างแนบเนียน ต่างฝ่ายมองผ่านกรอบหน้าสวยหล่อของกันและกัน พยายามเข้มนมองหานบุคคลผู้เป็นเป้าหมาย ไม่ใส่ใจต่อความจริงที่ว่าคู่อองตนถูกจับจ้องโดยสายตาของผู้คนทั้งที่กำล้งเต็นรำอยู่ร่วมพลอร์และยืนอยู่รอบนอก

"เจอแล้ว อยู่ที่สองนาฬิกา" เสียงหวานรั้วเร็ว

ไม่มีสัญญาณรับรู้ใดๆ ปรากฏบนใบหน้าหล่อเหลา มีเพียงการขยับเล็กน้อยของมือใหญ่เพื่อเป็นสัญญาณให้คุณู่เต็นรำรู้ว่าเขากำลังจะนำการลึลาคไปในทิศทางใด ไม่กี่วินาทีหลังจากนั้นร่างของชายหนุ่มก็เปลี่ยนเป็นหันไปยังทิศซึ่งสามารถมองเห็นเป้าหมายได้ชัดเจน ในใจประเมินคร่าวๆ ว่าอีกนานเท่าไรเพลงจึงจะจบ ขณะเดียวกันก็พยายามหาช่องว่างเพื่อจะได้พาคุณู่ของตนไปอยู่ใกล้กับจุดเป้าหมายให้มากที่สุดเมื่อจบเพลง

การคำนวณของคุณชายใหญ่บ้านโอฬารอมตะคลาดเคลื่อนเล็กน้อยแต่มันก็เพียงพอจะทำให้เขากับสรรววรรณมายืนปรบมืออยู่ใกล้กับเควินมากเมื่อเพลงจบลง ทั้งสองร่างโค้งให้แกกันอีกครั้ง ก่อนจะเดินเคียงข้างกันออกจากพลอร์

"ว่ายังไงคุณู่เต็นรำ ฉันเกือบจะสั่งให้คนไปหากล้องวิดีโอมาอัดภาพการเต็นรำเมื่อครู่แล้วนะ รับรองว่าต้องติดอันดับเหตุการณ์น่าประทับใจตลอดกาลของทั้งโอฬารอมตะและพิริยะพลเลยละ" เควิน เคนทอปป์เจ้าของผมสีน้ำตาลกับดวงตาสีเทาส่งรอยยิ้มนำประทับใจมาให้ "รู้ตัวหรือเปล่าว่าทำให้คนทั้งห้องบอลรูมหยุดยืมมองอย่างไม่เชื่อสายตาที่เห็นพวกนายสองคนเต็นรำกัน"

"เดี๋ยวมจะมีเรื่องให้พวกเขาไม่เชื่อมากกว่านี้อีก" ธนิศร์พูดด้วยเสียงต่ำๆ พลังกลอกตา...ถ้าคนตรงหน้าไม่ได้เป็นเพื่อนสนิทและไม่ได้อยู่ในฐานะนหายาทคนโตของตระกูลเคนทอปป์ซึ่งเป็นพันธมิตรกับโอฬารอมตะมายาวนานล่ะก็ รับรองว่าเขาต้องไม่ปล่อยให้อีกฝ่ายออกจากห้องบอลรูม

นี้ไปในสภาพมีลมหายใจอย่างแน่นอน

"สรุปว่าไม่น่าวางใจจริงหรือวรรณ" เควินเบนดวงตาสีเทาไปหาหญิงสาวคนเดียวในวงสนทนาแทน เจ้าของดวงหน้าสวยหวานพยักหน้าเบาๆ เป็นการตอบรับ

"มัวแต่ถามกันไปมาเสียเวลา คุณรายละเอียดดีกว่า" คุณชายใหญ่บ้านโอฬารอมตะเอ่ยแทรกเสียงเรียบ และแน่นอนว่าไม่ลืมปรายสายตามกริบไปหาสาวสวยผู้เป็นคู่กัด

มีหรือที่คุณหนูสรารวรรณ พิริยะพลจะยอมปล่อยให้เรื่องนี้ผ่านไปง่ายๆ เธอส่งสายตาดิกัดกลับไปก้านลคูกรณีทันควัน

นี่ถ้าไม่ติดว่าสองคนนี้เพิ่งลงนามในสัญญาสงบศึกชั่วคราวด้วยเหตุผลบางประการล่ะก็ รับรองว่าคืนนี้ได้มีรายการละเลงเลือดกันบนฟลอร์เต้นรำแน่ๆ เควินกลอกตาก่อนจะส่งเสียงกระแอมเบาๆ เพื่อยับยั้งการปะทะกันทางสายตาของเพื่อนทั้งสอง...ก็คงได้แต่ภาวนาต่อไปว่าจะมีสักวันที่ธนิศร์กับสรารวรรณหันมาดีกัน ชีวิตคนรอบข้างจะได้สงบสุข (จริงๆ) เสียที

"วันนี้สามกลุ่ม...ฮ่องกง ญี่ปุ่น อิตาลี" สรารวรรณตัดปัญหาด้วยการหันไปมองเจ้าของเสียงกระแอมแทนเสียเลย "ทิศตะวันตกกับเหนือปลอดภัยเพราะเป็นอาณาเขตของพิริยะพล คิดว่าพวกนั้นน่าจะกระจายตัวกันอยู่ทางทิศตะวันออกและทิศใต้ แต่ก็ยากจะบอกชัดเจนเพราะป่าแถบนี้ค่อนข้างทึบ"

"คนของเราตอนนี้ล่ะ" ธนิศร์ถามต่อทันที

"กระจายตัวอยู่ในพื้นที่ของพิริยะพล ติดอาวุธพร้อม"

"จ้ะนายอยู่ในงานต่อเถอะเควิน เป้าหมายของพวกมันคือฉันกับสรารวรรณ" คุณชายใหญ่บ้านโอฬารอมตะหันไปหาเพื่อนสนิท "ถ้าพวกเราสองคนออกไป ทางนี้ก็..."

"ฉันไม่แน่ใจเรื่องเป้าหมายเท่าไร" เสียงหวานของสรารวรรณดังชัด ดวงตาสีอัลมอนด์จับจ้องกรอบหน้าคมคายของเควิน "ฮ่องกงกับญี่ปุ่น"

หมายหัวเราจริง แต่อิตาลีนี่สิ อาจจะไม่ใช่แค่เรา..."

ดวงตาสีน้ำตาลของธนิศร์สบกับดวงตาสีเทาของเควิน สองหนุ่ม
ส่งเสียงประสานกันในวินาทีถัดมา

"คริสเตลล่า!"

"เมื่อครู่ฉันเห็นเธออยู่แถวซุ้มอาหาร" สรวรรณชิงตอบก่อนที่สองหนุ่ม
คิดจะอ้าปากถามเสียอีก

"ขอบคุณครับวรรณ" เควินโพรยยิ้มขอบคุณให้หญิงสาวแล้วผละไป

ธนิศร์มองตามร่างสูงของเพื่อนรักเดินหายไปในกลุ่มคน ในหัว
ครุ่นคิดถึงแผนการต่างๆ ไปด้วย ชายหนุ่มหันหน้ากลับมาหาสรวรรณ ตั้งใจ
จะถามข้อมูลเพิ่มเติมจากเธอ แต่คำถามทั้งหมดก็ถูกกลืนกลับลงไป
ในคอใหม่เกือบจะทันที...

ดวงตาของหญิงสาวจับจ้องไปยังทิศทางซึ่งเควินเพิ่งเดินไป ถึง
แม้ตอนนี้จะไม่มีร่างสูงใหญ่ในครรรลองสายตาแล้วก็ตาม ธนิศร์หรีตามอง
อีกฝ่ายอย่างครุ่นคิด หากสรวรรณกลับไม่มีที่ท่าจะรู้ตัวแม่แต่น้อย ริมฝีปาก
อึมของเธอมั่นแน่นจนเป็นเส้นตรง ในขณะที่ดวงตาสีอัลมอนต์ฉายแวว
ประหลาด...แปลก

"มองอะไร" คุณหนูใหญ่แห่งบ้านพิริยะพลสวัสดิ์สายตาคมกริบทันที
ที่รู้ตัวว่าโดนมอง

ตอบโต้เข้าไปราวสามสิบวินาที...นานทีเดียว ธนิศร์บอกตัวเองในใจ
เพราะสมอวิเคราะห์ห้อออกมาว่าถ้าพูดไปตอนนี้คงได้แลกเลือดกันเองแทน
เดี่ยวพวก 'ช่องกง ญี่ปุ่น อิตาลี' ข้างนอกนั้นจะสบายเกินไป ฉะนั้น
จดลงบัญชีไว้ก่อนไม่เสียหาย

"ไม่ยกักรู้ว่าคุณรู้จักคริสเตลล่าด้วย"

"ไม่ได้รู้จักกันเป็นการส่วนตัว" สรวรรณตอบหน้าหนึ่ง "แต่ถึงไม่นับ
เรื่องชื่อเสียงในฐานะนักดนตรีผู้มากด้วยพรสวรรค์และเรื่องที่ผมเป็น
เพื่อนเก่าของพี่ชายเธอ ยังไงฉันก็ต้องได้ยินข่าวของเธอในฐานะคนรักของ
เพื่อนสนิทอยู่ดี"

ธนิศร์ที่รีตาลงอย่างครุ่นคิดอีกครั้ง แต่พอหญิงสาวเงยหน้าขึ้นมามอง
สีหน้าของเขาก็กลับสู่สภาพ 'ไร้อารมณ์' ราวไม่มีอะไรเกิดขึ้น สัญชาติญาณ
ของสาวสวยส่งสัญญาณเตือนทันที แน่แน่นอนว่าเธอเชื่อมั่นอย่างไรข้อกังขา
จากประสบการณ์การเป็นคู่แค้นกันมายาวนานหลายปีบอกได้คำเดียวว่า...

อีตาคุณชายโรคจิตคนนี้ไว้ใจไม่ได้ในทุกกรณี!

"พอจะกะคร่าวๆ ได้ใหม่ว่าเหลือเวลาเท่าไร" คนรูปหล่อเปิดประเด็น
ใหม่โดยไม่แยแสต่อการจับจ้องของสรวารรณเลยแม้แต่น้อย

"ไม่เกินสิบห้า นาที" หญิงสาวเจ้าของดวงตาสีอัลมอนด์ต้องใช้ความ
พยายามอย่างสูงในการกดความรู้สึกไม่ไว้วางใจในตัวชายหนุ่มซึ่งยืนอยู่
ข้างๆ ลงไปฝังใต้ตาตุ่ม

อดทนไว้ลูกแม่ สั้นเข้มสามนิ้วที่ใส่อยู่ตอนนี้มันไม่สมศักดิ์ศรี
คนอย่างธนิศร์ โอฬารอมตะหอก...อย่างต่ำต้องทำนิ้วเท่านั้น จะได้
วางใจว่าทะเลาะลงไปถึงแกนสมองแน่!

"ว่า ในที่สุดฉันก็โชคดีพอจะเข้าถึงตัวมิสเตอร์ธนิศร์ โอฬารอมตะ
ได้เลยที"

ธนิศร์กับสรวารรณหันไปทางต้นเสียงพร้อมกัน และได้พบกับ
รอยยิ้มสว่างไสว...เป็นรอยยิ้มซึ่งเปรียบดั่งแสงแดดอ่อนอบอุ่นในวันที่อากาศ
หนาวเหน็บ เพียงได้เห็นก็ทำให้หัวใจอบอุ่นจนยิ้มตามได้ไม่ยาก

"ไม่ยากเชื่อเลยว่านี่คือคำพูดของลูกสาวเจ้าของงานเลี้ยง" ทายาท
คนโตของตระกูลโอฬารอมตะเลิกคิ้ว ก่อนจะสวมกอดทักทายอีกฝ่ายอย่าง
สนิทสนม "มีอะไรที่ขัดขวางให้เธอไม่สามารถเข้าถึงตัวฉันได้ด้วยหรือ"

"ใครกันหน้าที่ตกอยู่ในวงล้อมของสาวสังคมตั้งแต่ก้าวเข้ามาใน
งานเลี้ยง" หญิงสาวยิ้มยั่วเย้าอย่างคนอารมณ์ดี "ไม่เจอกันนาน หล่อขึ้น
จมแถมยังเนื้อหอมไม่เปลี่ยนเลยนะเอริค"

"ดูเธอไม่กังวลอะไรเลยนะ เควินยังไม่ได้เล่าให้ฟังหรือไง" เจ้าของ
ชื่อ 'เอริค' เลิกคิ้ว

"เล่าแล้ว แต่ไม่รู้จะกังวลทำไม...คุณกับเควินคงไม่ปล่อยให้ฉันเป็น

อะไรหรือมั้ง" คริสเตลล่ายิ้ม ก่อนจะเปลี่ยนท่าที่เป็นถอนหายใจ "ขอโทษด้วยนะที่พ่อฉันขอร้องเกมบังคับไม่ให้พาบอดีการ์ดเข้ามาในเขตงานนี้ด้วย ท่านออกจะ...ฟังใจกับเรื่องในอดีตนะ"

"คนของพวกเราอยู่ไม่ไกลจากตรงนี้เท่าไหร่ออก" ธนิศร์ยิ้มให้หล่อนเหมือนจะปลอม

"คริส มาหักทนายทำความรู้จักกับเพื่อนรักอีกคนของเราหน่อยสิ" เควินส่งเสียงทุ้มๆ ชัดบทสนทนา เจ้าของชื่อเล่น 'คริส' จึงละความสนใจจากธนิศร์มายังหญิงสาวในชุดราตรีสีน้ำเงิน

"เควิน คุณคิดว่าฉันอยู่หลังเขาหรือไงถึงไม่รู้จักมิสสรวรรณพิริยะพล" เจ้าของรอยยิ้มสว่างไสวสร้างทำตาค้อนขวัญใส่คุณชายบ้านเคนทอปป์แล้วหันมายื่นมือให้สรวรรณ "สวัสดีค่ะ ดิฉันคริสเตลล่าเวลลิงตัน...ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ"

"ยินดีเช่นกันค่ะ" คุณหนูบ้านพิริยะพลยิ้มรับพลาถื่นมือไปสัมผัสมือของอีกฝ่าย ดวงตาสีอัลมอนด์จับจ้องหญิงสาวตรงหน้าไม่วางตา

ถ้าจะให้ถูกต้องคือคริสเตลล่า รามอส เวลลิงตันต่างหาก ภาพแฟ้มประวัติของคริสเตลล่าซึ่งคนขาวนำมาส่งถึงมือเมื่อเดือนก่อนผุดขึ้นมาในหัวจิตของสรวรรณทันที...เป็นนักดนตรีผู้มีพรสวรรค์หาตัวจับยาก พ่อสืบเชื้อสายขุนนางชั้นสูงของอังกฤษ แม่เป็นลูกครึ่งอังกฤษ-สเปน อันเป็นที่มาของคำว่ารามอส มีพี่ชายสองคนกับน้องสาวฝาแฝดซึ่งหายสาบสูญตั้งแต่มิเล็กหนึ่งคน และเรื่องนี้เองที่ทำให้คริสเตลล่าโดนหมายหัวจาก 'อิตาลี'

แต่ประเด็นที่สรวรรณสนใจยังไม่ใช่ที่กล่าวมาทั้งหมด...คนในภาพถ่ายซึ่งกลายเป็นคนตัวเป็นๆ ตรงหน้าต่างหากที่เธอให้ความสำคัญ

แน่นอน เธอเคยเห็นตัวจริงของคริสเตลล่ามาแล้วหลายครั้งหลายคราในงานเลี้ยงต่างๆ แต่ไม่เคยมีครั้งใดเลยที่เธอรู้สึกถึง 'ตัวตน' ของอีกฝ่ายเท่าวันนี้...ดวงหน้าหวานรูปหัวใจล้อมกรอบด้วยเรือนผมยาวประป่าสีรุ้งเน็ต หรือถ้าจะให้เฉพาะเจาะจงไปกว่านั้นคือสีน้ำตาลเฮเซลนัต

ดวงตากลมโตสีเขียวใบไม้เข้มเป็นประกาย ริมฝีปากสีสดได้รูป ผิวขาวผ่อง เรือนร่างอ่อนแอ่น และสุดท้าย...เธอคนนี่คือคนรักของเควิน เคนทอปบี้ ทั้งสองตกลงใจคบกันเมื่อเดือนก่อนนี่เอง...ให้ตายเถอะ ยิ่งคิดก็ยิ่ง หงุดหงิด เธอได้ชื่อว่าเป็นเจ้าแม่การชว แต่กลับไม่ระแคะระคายเรื่องนี้ มาก่อนเลยแม้แต่หย้อย ทั้งที่เธอคือผู้หญิงที่อยู่ใกล้ชิดเควินมากที่สุด คนหนึ่ง!

"ฉันว่าเอาไว้เราค่อยปล่อยให้สาวๆ ทำความรู้จักกันที่หลังแล้วกัน นะเควิน ตอนนี่วเวลาเหลือไม่มาก" เสียงทุ้มของธนิศร์ดังขึ้นมาขัดหัวงคิด ของสรวารรณ ซึ่งนั่นก็ทำให้เขาได้รับสายตาเชือดเฉือนจากหญิงสาว เป็นรางวัลทันที

...มันยังน่าแค้นหนักเข้าไปใหญ่ตรงที่อิตาคคุณชายไว้อารมณ์รู้เรื่อง เควินกับคริสเทลล่าก่อนเธอนี่แหละ!

"ว่ามาเลย" เควินรีบพูดเพราะเกรงว่าหากปล่อยนานไปอีกแม้แตวินาที เดียว ดวงตาวาววับของสรวารรณจะพัฒนาเป็นอะไรที่รุนแรงกว่านั้น

"แบ่งเป็นสองกลุ่มแล้วแยกกันไป"

สั้น ง่าย ได้ใจความ แต่ทำให้ทุกคนในวงสนทนาหันมามองหน้ากัน ทันที

"นายกับคริส และฉันกับ..." ธนิศร์ทำเป็นไม่เห็นอาการของเพื่อนๆ เขาจัดการสรุปเองเสร็จสรรพโดยไม่ต้องรอเสียงดวงจับสลากหรือไอ้หย้อย ออกจับคู่แต่อย่างใด ซ้ำร้ายยังไม่ยอมพูดชื่อสรวารรณแต่ใช้วิธีพยักพยิต มาทางหญิงสาวแทน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนที่ไม่โดนเอ่ยชื่อจะรู้สึกอย่างไร

"นายแน่ใจนะ" ดวงตาสีเทาของเควินฉายแววลึกลับ...ไม่ใช่อะไรหรอก กลัวเพื่อนรักสองคนของเขาจะฆ่ากันตายเองแทนที่จะช่วยกันฝ่าออกจาก คฤหาสน์บนภูเขาหลังนี้นะสิ!

"หรือนายจะไปกับฉันแล้วปล่อยให้ผู้หญิงสองคนไปด้วยกันละ มันก็ไม่ได้จริงไหม...มีอีกทางคือนายให้คริสมากับฉัน" คุณชายใหญ่บ้าน โอฟีอารอมตะเลิกคิ้ว "ก่อนตัดสินใจอย่าลืมนะว่าคริสเป็นแฟนนาย"